Recensie: Terces ****

Park Groot Schijn Deurne
woensdag 17 juli 2024



foto © Philippe Laurençon

Recensie:
Terces, dat is het omgekeerde van Secret, de voorstelling van Cirque Ici waarmee Johann Le Guillerm in 2004 én 2013 op Zomer van Antwerpen stond. Terecht is het dat hij voor de dertigste editie opnieuw gevraagd werd. Want als er één voorstelling tot de absolute top behoort uit dertig jaar ZVA en nog steeds in ons geheugen gegrift staat, dan is het deze wel. Le Guillerm mengt wetenschap (zoals wiskunde en natuurkunde) met pure magie zodat je zelfs de derde keer dat je hem zijn 'zotte constructies' - aldus een toeschouwster - ziet maken, nog steeds onder de indruk bent. Ook omdat hij erin slaagt om de indruk te wekken dat ie dood materiaal tot leven kan laten komen.

'Wauw' en 'Da's moeilijk' horen we de allerjongsten fluisteren tegen hun ouders tijdens het adembenemende Terces. Le Guillerm zien we daarin verschillende vormen creëren uit beweegbare forex. De act roept nostalgische herinneringen bij ons op. Want hoe fijn vonden we het om in onze kindertijd te spelen met een Magic Board die je ook in verschillende vormen kon plooien. Maar Terces, da's next level in vergelijking daarmee. Spelen met lengte, met volume, hoogte, enz. zien we hem doen terwijl ie de constructie boven zijn handen in beweging houdt en zo steeds een beetje tot fel van vorm doet veranderen. Het geheel belicht ie vanuit beide mouwen.
'Dit was 100% technisch' hoorden we een bezoeker na Terces zeggen. Dat is niet helemaal correct. Want een act met vier staven die als een luchtacrobate rondtollen onder de nok van de tent, daar kan je bezwaarlijk zuiver technisch naar kijken. Integendeel, na verloop van tijd denk je er zelfs een mens in te ontwaren tot de stokken op het einde gewoon naar beneden vallen. Ook dat is kunst: de vernietiging ervan, het doorprikken van de magie.
Terces is wellicht een van de meest architecturale voorstellingen die er bestaan. We zien Johann zijn tijd nemen om met zijn assistenten een bouwwerk te construeren. En het is die traagheid, plus de kans op mislukking, die je op het puntje van je stoel houdt. Al zit er ook een zekere herhaling in de voorstelling. Dat in combinatie met de lengte, het feit dat de avondshow pas rond tienen gedaan is, durft ons gezinnen met kleine kinderen te suggereren om eerder voor de zondagshows om vier uur te kiezen.
Een aquarium op vier wielen krijgt een zetje mee vanuit de coulissen en valt na enkele centimeters stil. Maar na een tijdje verplaatst het zich weer een beetje om tot stilstand te komen enzovoort. Uiteindelijk bereikt het wagentje de overkant door een ingenieus systeem van cilinders waar zand in zit. Als het aquarium naar een kant overhelt, zal de cilinder met zand aan de andere kant wat leeglopen tot het aquarium terug stabiel staat

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

en uiteindelijk naar de andere kant overhelt, de wielen in beweging komen, en het tegenovergestelde gebeurt in een schijnbaar oneindige cyclus. Maar dat is dus niet zo. Het zand vormt hier de motor van het voertuig en kan niet eeuwig naar beneden blijven vallen.

Met wit tekent ie krullen op een zwarte plooibare vloerplaat. Vervolgens maakt ie een dubbeltje ervan voor de andere kant, en dan begint ie met zijn doekje die hij eerder op zijn vinger liet draaien alsof het pizzadeeg was, te wissen tot we een reeks cijfers zien van 0 tot 9. De toeschouwers reageren verrast. En da's net wat een goeie voorstelling hoort te doen.

Zeker, Terces trekt niet zelden de abstracte kaart. Maar wanneer we in de voorstelling twee kaarsen zien, een doekje en een abstracte figuur op een metalen constructie die kan ronddraaien, krijgen we zo waar schaduwspel voorgeschoteld. De abstracte figuur lijkt dan plots ook te bewegen op het scherm en te penetreren…

Het is ondertussen de derde keer denken we dat we zijn boekenact zien doen waarin ie twee stapels schuin overhellend naar elkaar toebrengt om bovenaan enkele de ene half dragend op de andere op elkaar te leggen om er uiteindelijk in plaats te nemen als een stoel waarvan de boeken bovenaan als een waaier zich rond zijn lijf draaien. Het blijft mooi en verbluffend om zien.

In de eindact zien we hem een houten geraamte optrekken dat het ganse speelvlak overspant, alsof het een skelet vormt van wat mogelijks een tent is. Nadat ie de stabiliteit heeft gecontroleerd, toont ie ons hoe sterk de constructie is, door er in het midden aan te gaan hangen en uiteindelijk bovenaan ook op te staan. Een sterk einde is dat van een al even sterke voorstelling.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.